

haven aan de Aelbrechtskolk.

De eerste gesprekken over een mogelijk herstel van Delfshaven dateren uit de oorlogsjaren en het was toen haast vermetel! erover te spreken: een uitgewoond vroeger Raadhuis, dat volstrekt een bouwval werd na het vertrek van de Politie op last van de bezetter; het Zakkendragershuisje als opslagplaatsje en jongerenonderkomen; verzakkende kademuren, een totaal ontredderde molen, vervallen pakhuizen aan de overkant, liefdeloos weggekapt geveldelen om auto's te kunnen stallen, afbraak van de laatste enigszins voorname woningen o.a. het zgn. huis van Ds. Datema; een karakterloze fabrieksbouw en daarna stadsvernieuwing, wederom bestaande uit afbraak en soms zeer opdringerige nieuwbouw van geheel ander karakter.

Zo was het beeld nog omstreeks de vijftiger-, begin zestiger jaren en er was een heel sterk geloof nodig om voor deze voorstad te kunnen uitzien naar een nieuwe dageraad.

Trouw als altijd aan haar uitgangspunten hield Lucie Vuylsteke deze verwachting over alles heen hoog. Het getij heeft zich gekeerd en er is belangstelling gewekt bij anderen en bij het stadsbestuur en Delfshaven is behouden en wordt gerestaureerd. Zo zou men mevrouw Vuylsteke de eretitel kunnen geven, die haar in het begin van dit herdenkingsartikel ongemandateerd werd toebedacht.

Men kan deze persoonsbeschrijving niet eindigen zonder dit leven ook te tekenen tegen de achtergrond die haar bezielt heeft en vanwaaruit zij geleefd heeft: haar katholieke levensovertuiging.

In Delfshaven, dat aan het begin van deze eeuw, zoals geschetst, in een dieptepunt terecht was gekomen hebben de kerken een overlevings- en herbezielingstaak vervuld. Dat geldt voor de Gereformeerde Kerk, dat gebeurde door de Hervormden en dat is zeer zichtbaar ook het geval geweest in de r.k. parochie van Delfshaven. Nadat tot tweemaal toe in korte tijd achtereen (1907 en 1909) de aangestelde pastoor ontslag nam, omdat hij zich niet opgewassen voelde tegen de absoluut desolate situatie van de wijk en van de parochie, werd een jongere krachtiger man aangesteld, die al van zich had doen spreken vanwege zijn vastberaden pastorale aanpak in moeilijke omstandigheden.

Dit was de bekende pastoor F.C. van Beukering, die weliswaar primair als (volks-)liturgist vermaardheid verwierf, maar die toch op Delfshaven als sociaal hervormer is begonnen.

Hij schiep de synthese tussen een eredienst opvatting die mensen